

■ Ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Ὀνουφρίου († 12ῆ Ἰουνίου)

Ὁ Ἅγιος ποὺ ταΐζε ψωμὶ τὸν μικρὸ Χριστό...*

Υπάρχει ἓνα θαυμάσιο γεγονός ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου, τὸν ὁποῖο εορτάζει ἡ Ἐκκλησία μᾶς στὶς 12 Ἰουνίου.

Ὄταν λοιπὸν ἦταν πολὺ μικρὸς, 5-6 ἐτῶν, καὶ ζοῦσε στὸ Κοινόβιο, συνέβη τὸ ἐξῆς: Ὡς μικρὸς ποὺ ἦταν, ἔτρωγε συχνότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πατέρες. Ὄταν πεινοῦσε, ἔτρεχε στὸν τραπεζάρη καὶ τοῦ ζητοῦσε ψωμί, ἐλιές, φρούτα...

Κάποτε ὁμως ὁ τραπεζάρης πρόσεξε ὅτι ἔπαιρνε συχνότερα ψωμὶ καὶ ἐξαφανιζόταν.

- Κάποιο ζῶακι μᾶλλον θὰ ταΐζει σκέφτηκε.

Αὐτὸ συνεχίστηκε γιὰ καμιά ἐβδομάδα.

- Ἄς πάω νὰ δῶ, εἶπε μέσα του ὁ τραπεζάρης, ποὺ τὰ πηγαίνει αὐτὰ ποὺ τοῦ δίνω.

Πράγματι, τὸν παρακολούθησε καὶ τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς καὶ νὰ κλείνει πίσω του τὴν πόρτα.

Ἐτρεξε γρήγορα στὸ παράθυρο καὶ μ' αὐτὰ ποὺ εἶδε, γούρλωσαν τὰ μάτια του... Ὁ μικρὸς κουβέντιαζε μὲ τὸ βρέφος Ἰησοῦ, ποὺ εὐρίσκετο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θεοτόκου, στὴν Εἰκόνα τοῦ Τέμπλου!

- Σοῦ ἔφερα καὶ σήμερα ψωμάκι, ἔλεγε στὸν Χριστούλη, μιὰ καὶ δὲ Σὲ ταΐζει κανεῖς... οὔτε καὶ ἡ μαμά Σου... Καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ φέτα ψωμί...

Καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἦταν μικρὸ παιδάκι στὴν ἱερῇ Εἰκόνα, ἄπλωσε τὸ χεράκι, πῆρε τὸ ψωμὶ καὶ ὅπως μάζεψε τὸ χεράκι Του μαζὶ μὲ τὸ ψωμάκι, ἐξαφανίστηκε τὸ ψωμὶ μέσα στὴν Εἰκόνα.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ τραπεζάρης, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἐκπληξῆ καὶ δέος, ἔτρεξε στὸν Ἠγούμενο καὶ τοῦ διηγήθηκε τὶ συνέβη.

Τότε ὁ Ἠγούμενος τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μὴν δώσουν τοῦ παιδιοῦ καθόλου ψωμί, ἀλλὰ ὅταν παρακλητικὰ θὰ ζητοῦσε, νὰ τοῦ λέγουν: **Νὰ πᾶς νὰ ζητήσεις καὶ νὰ σοῦ δώσει ψωμί Ἐκεῖνος, τὸν Ὅποῖον μέχρι χθὲς ἐστὶν ταῖζες.**

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, βλέποντας ὁ μικρὸς Ὀνούφριος ὅτι δὲν τοῦ δίδουν ψωμί καὶ τὸν στέλνουν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ Ἐκεῖνον, πού μέχρι τότε ἔτρεφε, ἔτρεξε ἀμέσως στὴν Ἐκκλησία καὶ πηγαίνοντας μπροστὰ στὴν Εἰκόνα εἶπε στὸν Χριστούλη:

- **Χριστούλη μου,** δὲν μοῦ δίνουν ψωμάκι καὶ μοῦ εἶπαν νὰ Σοῦ πῶ νὰ μοῦ δώσεις ἀπὸ τὸ δικό Σου. **Τώρα,** πού θὰ τὸ βρεῖς Ἐσύ, δὲν ξέρω!

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἄπλωσε τὸ μικρὸ Του χεράκι τὸ βρέφος Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ἀγκάλῃ τῆς Παναγίας Μητρός Του, καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα τεράστιο ψωμί, τόσο μεγάλο, πού δὲν μπορούσε νὰ τὸ σηκώσει! **Μοσχομύριζε** δὲ τόσο πολύ, πού τὸ οὐράνιο αὐτὸ ἄρωμα ἀπλώθηκε ὄχι μόνο μέσα στὸν Ναό, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλο τὸ Μοναστήρι καὶ στὸν γύρω τόπο.

Ἐκπληκτοὶ καὶ **ἐκθαμβοὶ** οἱ Μοναχοὶ ἀπὸ τὰ γενόμενα, εἶδαν τὸν πενταετῆ Ὀνούφριο νὰ βγάζει τὸν τεράστιο αὐτὸ ἄρτο ἔξω, μετὰ πολλοῦ - πολλοῦ κόπου.

Ἐτρεξαν δύο Μοναχοὶ νὰ βοηθήσουν, ἀλλὰ ἦταν πολὺ βαρὺς! **Γιὰ** πολλὰς ἡμέρας ἔτρωγαν, ἔτρωγαν, χόρταιναν, ἀλλὰ ὁ οὐράνιος ἄρτος ἦταν καὶ παρέμενε ἀδαπάνητος. **Εἶναι** αὐτό, πού λέει βεβαιωτικὰ ἡ Ἐκκλησία μας στὴ Θεία Λατρεία: **«Ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος».**

Ἀπὸ τότε εὐλαβοῦντο πολὺ τὸν μικρὸ Ὀνούφριο, διότι ἐγνώριζαν πλέον ὅτι μὲ τὴν αὐξησὴ τῆς ἡλικίας του θὰ αὐξάνετο καὶ ἡ ἀγιότης του. **Θὰ** ἐγίνετο ἓνας μεγάλος Ἅγιος, ὅπως καὶ ἐγίνε.

Ἀπὸ τέτοιο ὅμοιο Οὐράνιο Ἄρτο ἐτρέφετο ὁ Ἅγιος Ὀνούφριος, ὅταν γιὰ ἐξῆντα ὀλόκληρα χρόνια ζοῦσε στὴν ἔρημο.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*

(*) Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θ. Λειτουργία, π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.